

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξέμνηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 42

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοχάγου DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Τρεῖς ἐπιθήσεις εἶχαν γίνει, χωρὶς ἄλλα ἀποτελέσματα ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γκρατσουινὰ στὸν ὦμο τοῦ Πέτρου Ὁ Αὐστριακὸς ἄφριζε ἀπὸ θυμό. Εἶχε ἰδρῶσει, εἶχε νευριάσει. Ἦθελε νὰ τελειώσῃ ἐπιτέλους.

Μάζεψε ὀση σβελτάδα εἶχε κι' ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ καλύτερο παιχνίδι ποὺ ἤξερε. Ἐκαμε δυὸ κύκλους μὲ τὸ σπαθὶ του, γρήγορα σὰν ἀστραπή, τὸ σήκωσε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ καταφέρῃ. Μὰ τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἦταν ἀποτελεσματικόν, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνον. Ὑψώνοντας τὸ σπαθί, ἄφρινε τὸ στήθος ξεσκέπαστο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο, ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Πέτρου, μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα, βρήκε τὸ πλατὺ στήθος τοῦ ἀντιπάλου του καὶ χώθηκε βαθιά.

Ὁ Αὐστριακὸς χτύπησε τὸν ἄερα μὲ τὰ χέρια, ἄφισε τ' ὄπλο του κι' ἔπεσε στὰ χέρια τῶν μαρτύρων του.

Ὁ συνταγματάρχης Μπρινιδὸν προχώρησε στὸν Πέτρο.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' τὸ Μιλάνο τὸ γρηγορώτερο. Μ' ὄλο ποὺ ἡ μονομαχία ἐγίνε κανονικώτατα, σὲ μιὰν ὥρα θὰ εἰστε στὰ χέρια τῆς αὐστριακῆς ἀστυνομίας. Ξέρω τι σὰς λέω.

Ὑστερα γυρίζοντας στὸν Φραντζέσκο,

— Καὶ σεῖς, πρόσθεσε, θὰ κάνετε φρόνιμα νὰ φεύγατε γιὰ λίγον καιρό... Ξέρετε πῶς σὰς θεωροῦν ὑπέπτο κι' οἱ

φυλακὲς τοῦ Μιλάνου εἶναι γεμάτες ἀθῶους. Φύγετε λοιπὸν μαζύ. Ἐγὼ μένω ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τοὺς τύπους.

— Λέτε νὰ χτυπήθηκε βαριά;

— Χτυπήθηκε βαριά, γιὰτὶ μπήκε τὸ σπαθί σας σὲ βάθος δέκα ἐκατοστῶν καὶ μπήκε κατ' εὐθείαν. Χτυπήθηκε ὅμως δεξιά, ἡ καρδιά εἶναι ἀθικτὴ καὶ πολλὰς φορὰς ζῇ κανεὶς μὲ τρυπημένο πνεμόνι. Ἀλλωστε, δὲ χρειάζονται τύψεις. Ἄν ὁ κύριος αὐτὸς σὰς πετύχαινε στὸ κεφάλι, θὰ σὰς τῶχε ἀνοίξει ὡς τὸ σαγόνι.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι, ὁ Φραντζέσκος ποὺ ὡς τότε εἶχε συγκρατηθῇ, ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ Μπερτινύ.

— Ἀ, ἀφίστε με νὰ σὰς φιλήσω! Τὶ ὥραϊο νάναι κανεὶς γενναῖος!

Μὰ ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ νίκη του, ἦταν ἡ ὑποδοχὴ τῆς κυρίας Ρενούτσι καὶ τῆς καστάνης Μαργαρίτας, ποὺ ξέχασαν τὸ πένθος τοὺς γιὰ νὰ συγχαροῦν τὸν ξένο τοὺς ποὺ τόσο ἄξια εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὸν κίνδυνον.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος θύμησε στὸ φίλο του τὴ σύσταση τοῦ συνταγματάρχου. Ἡ μητέρα του δὲν ἔφε-ε ἀντίρρηση.

— Θὰ συνοδεύσω τὸν κ. Μπερτινύ, εἶπε ὁ Φραντζέσκος, ὅχι ἐπειδὴ φοβᾶμαι τὴν αὐστριακὴ ἀστυνομία, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταταχθῶ στὸ γαλλικὸ στρατό!

Ὁ Πέτρος πολέμησε νὰ τοῦ βάλῃ στὸ κεφάλι ὅτι, μιὰ καὶ δὲν ἦταν πολιτογραφημένος Γάλλος, δὲ μπορούσε νὰ καταταχθῇ παρὰ μόνο σ' ἓνα σῶμα, στὴν Ἑνὴ Δεγεώνα.

— Καὶ τ' εἶν' αὐτὴ ἡ Ἑνὴ Δεγεώνα;

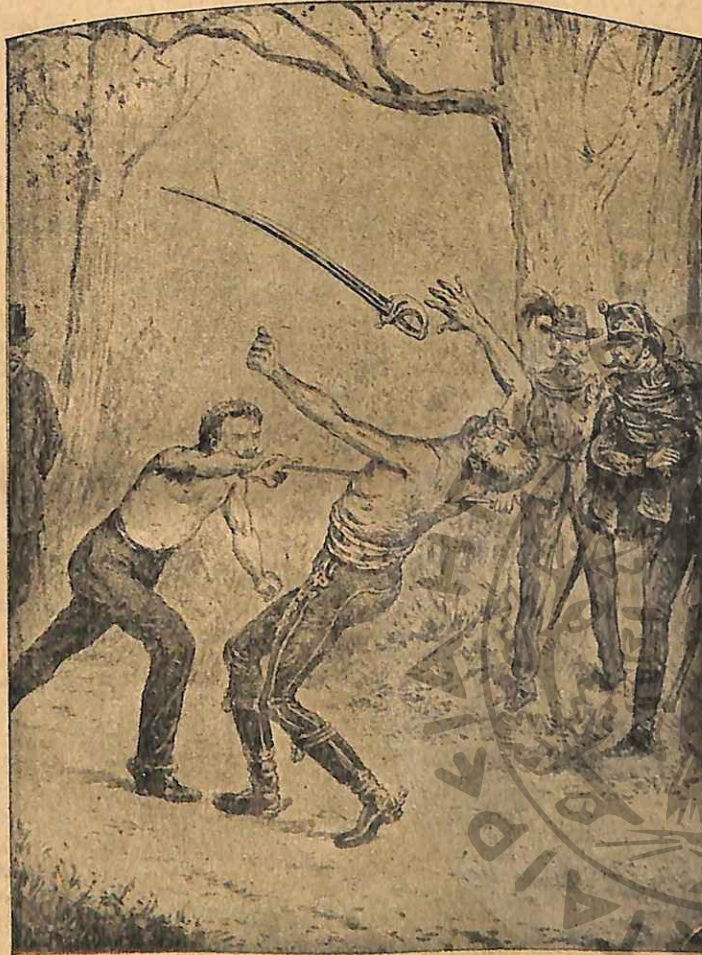
— Στις ἐκστρατεῖς ἔδειξε πάντα καλὴ διαγωγή. Μὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε καρυδιάς καρύδι, ἀφοῦ ὅλοι οἱ λιποτάχτες κι' οἱ ἀπόταχτοιμποροῦν νὰ καταταχθοῦν χωρὶς νὰ δώσουν λόγον γιὰ τὸ παρελθόν τοὺς.

— Καλὰ λοιπὸν! θὰ καταταχθῶ στὸ στρατὸ τοῦ Πεδεμόντιου.

— Εἶσαι πολὺ μικρός, Φραντζέσκο! εἶπε ἡ μητέρα.

— Ὅχι, πιστεύω ὅτι ὁ βασιλεὺς Βίκτωρ-Ἐμμανουὴλ θὰ μὲ δεχθῇ, γιὰ χάρι τῆς μνήμης τοῦ πατέρα μου. Θὰ ἐργασθῶ καὶ σὲ δυὸ χρόνια θὰ μπῶ στὴ Σχολὴ τοῦ Γουρίνου.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ὀριστικὴ

«Ὁ Αὐστριακὸς ἄφρινε τὸ πλο του κι' ἔπεσε...»
(Σελ. 829, στ. α').

έξορμα, όπως έγινε με τον πατέρα σου. —Θα με βρήτε στο Τουρίνο, μαζί με τη Μαργαρίτα, όταν θα πουλήσετε το σπίτι. Αν ο πατέρας μου ζούσε ακόμα, νάχετε πεποίηση, πώς αυτό θα ήταν τόνειρό του.

—Κι' εγώ τον άκουσα να εκφράζει αυτή την επιθυμία του, έδεδαίωσε ο Πέτρος.

Η αναχώρηση αποφασίστηκε. Την επομένη το πρωί, οι δυο νέοι έφθαναν στο Τουρίνο. Ο Πέτρος συνόδευσε το φίλο του ως εκεί κι' όταν τον αποχαιρέτουσε, συμφώνησαν να κρατήσουν τακτική αλληλογραφία.

—Κι' αν πάρης καμμιάν άδεια του χρόνου, είπε ο Φραντζέσκος, θάρθης να την περάσης μαζί μας.

Την άλλη μέρα ο φίλος μας βρισκόταν στη Γένοβα κι' ο μικρός Μοχίλοφ, βλέποντας τον προστάτη του, χτύπησε χαρούμενα τα χεράκια του.

Ο Πέτρος διηγήθηκε στον Πρόξενο τις περιπέτειες του συντόμου ταξιδιού του.

—Εκάματε καλά να γυρίσετε το γρηγορότερο, είπε ο Πρόξενος, γιατί μπορούσαν να σάς σουδίσουν ζωντανό. Τα πράγματα στη Λομβαρδία βρίσκονται σε πολύ άσχημο σημείο, κι' από μέρα σε μέρα φαίνεται πως θα γίνη καμμιά επανάσταση. Οι Αυστριακοί στέκουν με το πιστόλι στο χέρι κι' ο Θεός ξέρει τι θα γίνη, αν δεν ανακατωθώ ή Γαλλία.

Υστερ' από λίγες μέρες, ο Πέτρος πήρ' ένα βαπόρι που τον έφερε στη Μασσαλία. Από κει πήρε το τραίνο για το Παρίσι, λιγάκι στενοχωρημένος, είν' αλήθεια, που έκανε χρέη γκουβερνάντας.

Βρήκε τη Βαλεντίνα λυπημένη μαζί και χαρούμενη. Λυπημένη για το χαμό του Έρρίκου Καρδινιάν, χαρούμενη γιατί τελείωσε πιά ο φονικός αυτός πόλεμος και δεν είχε να φοβάται τίποτα για τον άντρα της.

Τις πρώτες ημέρες δέ χόρταινε ν' ακούη τον Πέτρο να της διηγείται τις λεπτομέρειες της πολιορκίας της Σεβαστούπολης κι' όλοένα άφινε επιφωνήματα σαν αυτό:

—Τι φοβερό πράγμα αυτός ο πόλεμος!

Έχυσε θερμά δάκρυα ακούγοντας τη διήγηση του θανάτου του Έρρίκου.

—Φαντάζομαι, είπε, πώς ο Γιάννης δέ θα κάμη στρατιωτικό και τó αγαθό αυτό παιδάκι της Σεβαστούπολης.

Ο μικρός Ρώσος είχε περάσει εύκολα απ' την άγκαλιά της μητέρας του στην άγκαλιά της Δούσης. Έτσι εύκολα πέρασε τώρα στην άγκαλιά μιας αγαθής χωριανής, όπου τον έμπιστεύθηκε η Βαλεντίνα.

Ήταν δυο χρόνων και λίγων μηνών,

δηλαδή σχεδόν στην ηλικία του Γιόργου. Τόσο τουλάχιστο φαινόταν, γιατί κανείς δεν ήξερε πότε ακριβώς είχε γεννηθί. Μά σιγά-σιγά άρχιζε να φαίνεται μεγαλύτερος απ' τον Γιόργου, γιατί η ανάπτυξή του ήταν πιο γρήγορη, όπως συμβαίνει σ' όλες τις ανατολικές φυλές, όπου η ακμή και τα γηρατειά έρχονται πιο γρήγορα παρά στους λαούς του Βορρά.

Είχε μάτια μαύρα και μικρά, μαλλιά κασάρα και κατάμαυρα, κι' έκανε μιάν αντίθεση με το μικρό Γιόργου, γιατί αυτός ήταν σιωπηλός και καλό-δολος, ενώ ο γιός του Γιάννη Καρδινιάν είχε γίνει ένα ωραίο παιδάκι με μεγάλα γαλανά μάτια, ξανθά μαλλιά και χρώμα τριανταφυλλένιο. Ένώ ο πατέρας του ήταν ένας άνθρωπος άφοσιωμένος στην επιστήμη κι' η μητέρα του μια γυναίκα σοδαρή από φυσικό της, το παιδί αυτό ήταν ζωηρό και άεικίνητο. Τό γέλιο του κι' η φασαρία του γέμιζαν το σπίτι. Μά έξω απ' αυτό ήταν και νευρικό, θύμωνε με το παραμικρό και χτυπούσε με πείσμα το πόδι.

Έμοιαζε περισσότερο με το θείο του Έρρίκο παρά με τον πατέρα του.

Η τρίμηνη άδεια του Πέτρου κόντευε να τελειώσει κι' ο Γιάννης ακόμα δεν είχε γυρίσει. Η Βαλεντίνα, που η μοναξιά την έκανε να υποφέρη, παρακάλεσε τον Πέτρο να ζητήσει παράταση της άδειας του ή να μνη πάη στην Αφρική.

Και θά το πιστέψετε; Ο Πέτρος προτίμησε το δεύτερο. Αυτό που άλλο δεν όνειρευόταν, παρά να καταταχθί στους κυνηγούς της Αφρικής, αποφάσισε δίχως δισταγμούς να μνη γυρίση στο σύνταγμα του που βρισκόταν στην Κοστάντινη.

Άραγε κ' οι περιπέτειες που είχε περάσει στην Κριμαϊκή έκστρατεία, του είχαν ψυχράνει το ζήλο; — Όχι. Άλλος ήταν ο λόγος, και θά σάς τον πω στ' αυτή, γιατί κι' ο ίδιος δεν τολμούσε να τον όμολογήση στον έαυτό του κι' ακόμη λιγότερο στην κυρία Καρδινιάν.

Αν έγύριζε στην Αφρική, ο Πέτρος δεν είχε μεγάλες ελπίδες να περάση την άδειά του στην Ιταλία και να ξαναϊδή τα μάτια της ωραίας Μαργαρίτας.

Ζήτησε λοιπόν ένα συνάδελφό του για να κάμουν άμοιβαία μετάθεση. Βρήκε εύκολα στο 2ο των Ουσσάρων, που τó διοικούσε ο συνταγματάρχης Ουϊλιέ. Έκει κατατάχθηκε.

Μετά ένα μήνα, ο Γαλλικός στρατός της Κριμαίας γύριζε όλόκληρος στη Γαλλία, όπου τó έγινε μια ωραία υποδοχή.

Ο Στρατάρχης Πελισσιέ έφυγε απ'

την Κριμαία τελευταίος. Πριν απ' αυτόν έφυγε ο συνταγματάρχης Παζόλ, που έφερνε στον Αυτοκράτορα τις σημαίες που είχαν κυριευθί στη Σεβαστούπολη. Μαζί του έρχόταν κι' ο Γιάννης Καρδινιάν.

Σας αφίνω να φαντασθήτε με πόση χαρά υποδέχθηκε τον άντρα της ή καί-μένη ή Βαλεντίνα. Θάρχιζε πάλι μιά ήσυχη ζωή εργασίας και μελέτης, που τη θεωρούσε τó ιδανικό της ευτυχίας της. Για ν' απαλλάξη μάλιστα τη ζωή της απ' τον έφιαλτη ένδος καινούργιου χωρισμού, έκαμε μερικούς υπαινιγμούς στο Γιάννη, ότι θά μπορούσε να δώση την παραίτησή του και να εξακολουθήση τις επιστημονικές του μελέτες μακριά απ' τó στρατό.

Μά ο Γιάννης Καρδινιάν δεν ήθελε να τ' ακούση. Είχε δώσει υπόσχεση στον πατέρα του πως θά γινόταν στρατιωτικός κι' είχε χρέος να μένει στρατιωτικός, ιδίως τώρα, που είχε λείψει ο άδελφός του, για να διατηρήση στο στρατό ένα όνομα άρχετá δοξαμένο.

Η Βαλεντίνα δεν επέμεινε.

Άλλωστε σε λίγες μέρες, όταν να είχε μαντέψει ο Αυτοκράτωρ τις προτάσεις της Βαλεντίνας, όπόγραψε τó διάταγμα του προοιδιασμού τού παλιού του υπασπιστή στο βαθμό τού αντισυνταγματάρχη και τον τοποθέτησε στο ιδιαίτερο έπιτελείο του.

Σε λίγον καιρό ο Γιάννης μίλησε ιδιαίτερα με τον Αυτοκράτορα για τó ζήτημα των κανονιών με τις ραδδώσεις. (Ακολουθεί)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ (*)

1.

Η πόλη κάτω απ' τη βαριά Άσπίδα τού βραδιού έχει πέσει Πρόσχαρη ν' άποκοιμηθεί, Σά μάτι όκνó που τώχει άργά Τού ύπνου ή δίψα ξεπλανέσει Και δέ μπορεί να κρατηθεί.

Οί δρόμοι στέκουν σκοτεινοί Και σάν διπλοσιλλογισμένοι Κάτου απ' τον νύχτιον ούρανό· Κι' ή προκυμαία ή σιωπηλή Την άχνη των άφρων ζωομένη Λευαίνει ως μνήμη όρθηινό.

Τά πάρκα μέσ' στη φεγγερή Τών ρόδων άνθισι ήρεμούνε Και πλάι στους φράχτες τ' άσημιά Κρίνα την πλέον λιποτική Και πλέον εξαίσιαν ίστορούνε Γιορτή μέσ' στη βαθιά νυχτιά.

Και τάστρα που είναι σιωπηλά Σά να τά βασανίζει ή έννοια Και να τά δένει ή συλλογή, Στη στέρνα μέσα όρουιν γοργά Και ως άνθη φέγγουν φιλησιένια, Δέσμες απ' άσπρο γιασεμί.

ΙΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Η πρώτη σειρά, αποτελούμενη από δακτύλιους τραγούδια, βρίσκεται στη «Διάπλαση» τού 1930-31.

Ε Ε Ν Η

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, 12ε σελ. 323]

Η Μαμμά: — (Τρέχει στο βάθος. Προς τó έξω.) Τι είναι, Μαρία! Τι εκάνανε αυτό;

Τίνα: — (Μπαίνει σασμένη στα γέλια.) Χά! χά! Μαμμά μου! Αεροπλάνο!

Η Μαμμά: — Μά τι πάθατε; Τι γελάς έσύ έτσι; Μαρία! Έλα δώ! Τι σπάσατε;

Δέλα: — (Μπαίνει γελώντας. Προς τó έξω.) Έλα λοιπόν κι' άσε τά κλάμματα. Δεν άκούς που σου μιλάνε; Η κυρία σε ρωτάει τί έσπασες. (Η Μαρία μπαίνει κλαίγοντας με τó μαντήλι στα μάτια. Η Δέλα της κάνει ειρωνική υπόκλιση.) Περάστε!! (Πάει δίπλα στην Τίνα. Σιγά.) Κι' ύστερα σου λέει πώς δεν πετάνε και τά ποτήρια!! (Η Τίνα γελάει).

Η Μαμμά: — Τι τρέχει; Μαρία: — (Κλαίει.) Συ... συγχωρήστε με, κυ... κυρία... Δέ... δέ φταίω... γώ.

Η Μαμμά: — Μά τί έγινε;

Μαρία: — Κα... κα... κα... κα... (Την πνίγουν όί λυγμοί).

Δέλα: — (Κρυφά στην Τίνα που γελάει.) Την έπιασε και γλωσσόδετης τώρα...

Μαμμά: — Μίλησε λοιπόν! Τό φλυτζάνι έσπασες;

Μαρία: — Κα... κα... θώς έβγαίνα, ή κυρία Δε... Δε... λ... λ... λ...

Δέλα: — Δέλα με λένε, κορίτσι μου! Δέ με λένε Δε λε λε λε λε λε λε λε.

Ο Παππούς: — Έλα! Σιωπή έσύ! Σκανδαλάρα! Τό κατάφερες πάλι. (Στην Τίνα που γελάει.) Τίνα! (Τά κορίτσια σοβαρεύονται).

Η Μαμμά: — Όποτε πάλι έσύ; Τρελλο-κόριτσο! (Με ψεύτικο θυμό.) Μά αλωνίως τά ίδια; Δεν έννοεις να διορθωθείς ποτέ;

Δέλα: — Μά, μαμμάκα μου, τί φταίω έγώ; Έγώ τάσπασα;

Η Μαμμά: — Όποτε ψέμματα λέει ή Μαρία;

Δέλα: — Βέβαια ψέμματα λέει!

Η Μαμμά: — (Στη Μαρία.) Τότε λοιπόν;

Δέλα: — Νά. Έκείνη πήγαινε... Έμείς έρχόμαστε...

Ο Παππούς: — Και;

Δέλα: — Έμείς έρχόμαστε... εκείνη πήγαινε...

Ο Παππούς: — (Θυμώνει.) Έλα! Νά λείπουν τ' άστεία! Απάντησε!

Δέλα: — Καλά, παπού, μνη φωνάζεις.

Απαντώ!

Τίνα: — Μ' έσκούντησε έμένα άπάνω της.

Η Μαρία έκανε να προσυλαχτεί και...

Δέλα: — Τό φλυτζάνι άρχισε να παίξει κυνηγητό στον άέρα με τά πιάτα και τó ποτήρι...

Τίνα: — (Γελάει.) Σάν αεροπλάνα!

Η Μαμμά: — (Στη Μαρία.) Καλά. Μνη κλαίς! Δεν πειράζει. Αφού δεν έπαθε καμμιά σας τίποτα, δεν πειράζει. Πήγαινε μά-ζεψέ τά τώρα. (Η Μαρία φεύγει κλαίγοντας. Στη Δέλα.) Έλα δώ τώρα έσύ! Γιατί εί-πες πριν ψέμματα πως δεν τάσπασες έσύ;

Δέλα: — Ψέμματα είπα;

Ο Παππούς: — Μνη κάνεις πως δεν κα-ταλαβαίνεις! Δεν είπες πριν πως δεν τά-σπασες έσύ;

Δέλα: — Έ, και καλά! Έγώ τάσπασα; Έγώ έκανα έτσι. (Σπρώχνει έλαφρά την Τίνα.) Γιατί δέ σπάνε και τώρα πιάτα; Έ; Έπο-μένως δέ φταίω έγώ. Έπομένως... (Βλέ-πει τη Μαμμά σοβαρή.) Έλα, μαμμάκα μου... (Πάει κοντά της και τή χαϊδεύει.) Έτσι τά λέω, γι' άστεία... Δεν πιστεύω να σε πειράξω;

Η Δέλα να παιδέσω λιγάκι τη Μαρία... Δεν πειράζει για ένα φλυτζάνι τώρα; Έ;

Η Μαμμά: — Μά γιατί δεν έννοεις να κα-

θήσεις ήσυχη; Καλά τώρα που δεν είχαμε συνείσκει. Μά για σκέψου την καίμένη τη Μαρία, να γλύστραγε και νάπεφτε άπάνω στα σπασμένα γυαλιά...

Ο Παππούς: — (Σοβαρά.) Ήτανε μιá άταξία που δεν έπρεπε να γίνει, Δέλα. Έπί τέλους ο προσορισμός τού ανθρώπου δεν είναι να τά κάνει όλα άνω-κάτω τί διά-βολο! Πριν έδесες ένα παλιότενεκέ στην ούρα τού καίμενου τού Φόξ (Η Τίνα γελάει).

Τίνα! (Έξακολουθεί.) Γιατί; Αυτό μόνο παιδιά τού δρόμου θά μπορούσαν να τó

κάνουν. Έπειτα έκουψες ταύγά της μαγεί-ρισσας για να την κάνεις νάφισει τη δου-λειά της; και να ψάχνει...

Δέλα: — Μ' έρώτησε κάτω και της είπα που τάχω...

Ο Παππούς: — Καλά. Έπειτα τó πρωί έκουψες τους σπόρους ένός γέρον που δέ σε πειράξε ποτέ κι' ύστερα, τó σπουδαιότερο, χτές σχολείο σου έκανες κάτω, που μούκανε, σ' όρχίζομαι, τη χειρότερη έντύπωση...

(Ακολουθεί)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Κ'.

Ο δούλος τού κυνηγιού, ο καρχαρίας και τά περδίκια.

Ταξίδευα μιá φορά στις Ανατολικές Ινδίες με τον πλοίαρχο Χάμιλτων, — διηγείται πάλι ο Βαρώνος, — κι' είχα μαζί μου και τον Τρέυ, ένα σκύλο τού κυνηγιού, που μυριζόταν τó κυνήγι από χίλια μίλλια χωρίς υπερβολή. Γι' αυτό είχα μεγάλη πεποίθηση στην όσφρησή του.

Μιá μέρα, ενώ τó πλοίο μας άπήγε τρακόσιες τουλάχιστο λεύγες από την ξηρά, — έτσι έλεγαν οί αξιωματικοί κι' οί ναύτες, — είδα άξαρνα τó σκύλο μου να στέκεται ακίνητος σ' ένα μέρος, να μυρίζεται μπουστά και να κουνά την ούρά του. Τό φερέμαρίσμα αυτό, όπως τó λέμε οί κυνηγοί, μούκαν' έντύπωση. Μέσα σε πλοίο; Έλεγα' τόσο μακριά από την ξηρά;... Έπειδή όμως ο Τρέυ εξακο-λουθούσε να μένη στην ίδια στάση πολλήν ώρα, συμπέρανα τέλος πως κάπου βέβαια θά μυριζόταν κυνήγι και πώς οί αξιωματικοί θάκαναν λάθος στους όπολογισμούς τους.

Τους φώναξα, τους έδειξα τó σκύλο και τους είπα:

— Αυτόν δεν με γέλασε ποτέ. Να ιδήτε που σε λίγη ώρα θά βρούμε κυνήγι.

Η ξηρά είναι πολύ πιο κοντά απ' όσο νομίζετε.

— Τρελαθήκατε; έκαμε ο πλοίαρχος γελώντας.

— Στοίχημα! φώναξα έγώ. Στοίχηματίζω μαζί σας τó ναύλο μου—δυό χιλιάδες φράγκα, — ότι σε λίγο θάχουμε κυνήγι. Η μύτη τού Τρέυ δεν κάνει λάθος!

Γέλασαν πάλι κι' ο πλοίαρχος είπε στο γιατρό τού πλοίου να μ' εξετάση μνη έπαθα τίποτα. Ο γιατρός έπιασε τó σφυγμό μου κι' εδήλωσε πως ήμουν πολύ καλά στην όγεια μου. Πάλι όμως ο πλοίαρχος έδίσταζε να δεχθί τó στοί-χημά μου. Και τον άκουσα να λή σιγά τού γιατρού:

— Καλέ, αυτός παλάβωσε. Αν βάλω τέτοιο στοίχημα μαζί του, είναι σά να τον κλέψω.

— Δεν παλάβωσε, τού άποκρίθηκε ο γιατρός. Έχει μόνο μεγάλη πεποίθηση στο σκύλο του. Στοίχηματίστε για να τον ευχαριστήσετε και, αν χάση, μνη τού πάρετε λεπτά.

— Στοίχημα! ξαναφώναξα έγώ, βλέποντας τó σκύλο μου πάντα στην ίδια στάση.

— Τό δέχομαι! είπε ο πλοίαρχος γελώντας.

Την ίδια στιγμή, οί ναύτες που ψάρευαν σε μιá βάσκα, καμάκωσαν ένα πελώριο καρχαρία. Τον ανέβασαν στο πλοίο. Κι' όταν τον έσχισαν για να τού βγάλουν τó λάδι, τί βρήκαν, νομίζετε, στην κοιλιά του; Έξη ζευγάρια περδίκια ζωντανά!

— Τά βλέπετε; φώναξα θριαμβευτικά. Δεν σάς τόπα πως ο Τρέυ μου δεν κάνει λάθος;

Έτσι κέρδισα τó στοίχημα και πήγα στις Ινδίες χωρίς να πληρώσω ναύλο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΟΥ

«Αγαπητοί μου,

ΥΤΟΝ τὸν καιρὸ, στήν «Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως», ἀναφέρθηκε κάμποσες φορές τὸ νομα τοῦ ὀφθαλμο-λόγου κ. Σπήλιου Χαραμῆ. Γιατὶ κάποιος εἶχε τὴν ἀπορία τί θνείρα βλέπουν οἱ γε-νημένοι τυφλοὶ κα-ποιος ἄλλος ξεσήκωσε ἕνα σχετικὸ πε-ριστατικὸ ἀπὸ βιβλίο τοῦ εἰδικοῦ ποὺ εἶπαμε· τρίτος ἀμφισβήτησε τὴν ἀκρίβεια αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ... μὲ τὴ λογικὴ του καὶ τέλος ἡ Διάπλα-σις ἔδωκε τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ στὴ μικρὴ αὐτὴ συζήτηση ἔδωκα τὸ νομα τοῦ Χαραμῆ, θυμῶνουν ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μοῦ ξαναρχόταν ὁλος ὁ θαυμασμός, ἡ συμ-πάθεια κι' ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθά-νομαι γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Γιατὶ εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς μου. Πόσες φορές, ἀλήθεια, ὁ Χαραμῆς κοίταξε τὰ μάτια μου, καὶ περιποιήθηκε τὴ μυωπία μου, καὶ μοῦ δόχε τὰ γυα-λιά—κυριολεκτικῶς, — καὶ μοῦ ἔμαθε δὴ ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ διατηρῶ τὴν ὄραση.—τὸ πολυτιμότερο ἴσως δῶρο ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι συγγραφέας καὶ πρέπει νὰ βλέπει καλὰ γιὰ νὰ γράφῃ... Καὶ μὲ πόση προθυμία, μὲ πόση εὐγένεια, μὲ πόση εὐσυνειδησία, καὶ πάντα χάρισμα ἐννοεῖται, πληρώ-νοντάς με αὐτός, ἀντὶ νὰ τὸν πληρώσω ἐγώ, μ' ἕναν καλὸ, κολακευτικὸ λόγο γιὰ τὰ μάτια μου,—δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ κάνουν αὐτὰ τὰ μάτια...

Προχτὲς λοιπὸν, ἐνῶ εἶχα στὸ νοῦ μου ὅλ' αὐτά, πῆγα στὸ Θέατρο Κυ-βέλης. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, στὸ γραφεῖο τῆς Διευθύνσεως ἦταν μαζεμένοι κάμπο-σοι ἡθοποιοί. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ κ. Λούης, μιλοῦσε γιὰ κάποια πάθηση τῶν ματιῶν του καὶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψή ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στὸν Χαραμῆ. Στὸ τέλος, ὕψωσε ξαφνικὰ τὴ φωνήν καὶ συγ-κινήμενος, δακρυσμένος σχεδὸν σ' ἕνα ξεχειλισμὰ εὐγνωμοσύνης, εἶπε:

«Δὲν μπορεῖτε ὅμως, κύριοι, νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν προ-θυμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Μιὰ ὥρα μ' ἔβλεπε σὰ νάμουν ἕνας στενὸς συγ-γενής του. Κι' οὕτε θέλησε νὰ μοῦ πάρῃ πεντάρια. Σὰς βεβαίω, μὲ κατασυγκίνησε!»

Τότε ἕνας ἄλλος ἡθοποιός, ὁ κ. Γα-βριηλίδης, φώναξε: «Μὰ δὲν τὸ ξέρετε; δὲν τὸ ξέρετε λοιπὸν;... Ἡ εὐγενέστερη ψυχὴ τὴν Ἑλλάδα εἶναι αὐτὸς ὁ για-τρός, ὁ Χαραμῆς!»

«Ἐμένα θὰ μοῦ πῆς;» εἶπα μέσα μου τότε. Κι' ἔφυγα, αἰσθανόμενος ἀκόμα πὺς πολὺ θαυμασμοὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τόσες φορές εἶχε κινήσει τὸ θαυμασμό μου. Νὰ ποὺ μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια καὶ καλοσύνη φερνόνταν καὶ πρὸς ἄλλους, καὶ πρὸς ὅλους... Ἔτσι λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ καὶ ὁ γιατρός; τὴν «εὐγενέστερη ψυχὴ» δὲν πρέπει νὰ καὶ ὁ μύσσης, καθὼς τὸν λέγε, τῆς φιλάνθρωπης ἐπιστήμης τοῦ «Ἀσκηπιοῦ»; Κι' εἶχαν ἀδικοὶ οἱ ἀρ-χατοὶ Ἑλλήνες ποὺ τοὺς πρῶτους για-τροὺς τοὺς φαντάστηκαν ἡμίθεους;

Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γιατροὺς μου, ὁ Χαραμῆς. Κάθε φορὰ ποὺ μὲ τσοῦζουν λίγὸ τὰ μάτια μου ἢ ποὺ μοῦ φαίνεται πῶς μὲ τὰ γυαλιά μου δὲν βλέπω τόσο καλὰ, πηγαίνω καὶ τοῦ κάνω τὴ βίζιτα μὲ κάθ' ἐμπιστο-σύνη. Ἀλλὰ ἔχω κι' ἄλλους, ἀφοῦ δὲν ἔχω μόνο μάτια... Κι' ἐπειδὴ ἦρθε περίστασις νὰ σὰς πῶ σήμερα γιὰ τὸν Χαραμῆ, ὅπως μποροῦσε νὰρχόταν καὶ γὰρ ἕναν ἄλλο, πρέπει νὰ τοὺς ἀνα-φέρω κι' αὐτούς, γιὰ νὰ τοὺς ξέρετε. Μήπως τοὺς ἐνοχλῶ λιγότερο τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς πληρώων περισσότερο; Ἡ μήπως δὲν μὲ περι-ποιοῦνται μὲ τὴν ἴδια καλοσύνη κι' εὐ-γένεια;

Ἀξάφνα ὁ κ. Γ. Φιλαρετόπουλος, ὁ δερματολόγος. Γιὰ κάθε σπυράκι ποὺ θὰ φανῇ στὸ πρόσωπό μου, γιὰ κάθε ἐκζεματάκι ποὺ θὰ κοκκινίσῃ λίγο τὸ χέρι μου, γιὰ φύλλου πῆδημα τέλος πάν-των,—γιατὶ δὲν ξέρετε τί φοβιστάρης ποὺ εἶμαι στὰ δερματικά!—πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν ἐνοχλήσω: «Ἀμάν, γιατρέ, σῶσε με!» Ὁ ἄνθρωπος στήν ἀρχὴ τρομάζει, ἔπειτα χαμογελά... Πάντα ὅμως μοῦ γράφει μιὰ συνταγὴ, πάντα μοῦ δίνει μιὰ δδηγία καὶ πάντα μοῦ κάνει μιὰ φιλικὴ κουβεντούλα στὸ πόδι, ἐνῶ ἄλλοι πελάτες περιμένουν... Τί καλὸς κι' ὁ καίμενός μου ὁ Φιλα-ρετόπουλος καὶ πόσες τύψεις ἔχω, ἀλή-θεια, ποὺ τὸν ἐνόχλησα τόσες φορές γιὰ τὸ τίποτα!...

Νὰ κι' ὁ κ. Ι. Καρόκης, ὁ παλιός μου φίλος, ὁ παθολόγος... Κάθε τό-σο: «Γιατρέ, βήχω!» πρέπει νὰ μοῦ κοιτάξῃς τὸ στήθος!... «Ἐλα, γδύ-σου». Γδύνομαι, τὸ στηθοσκοπίο σ' ἐ-νέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα... καυγάς: «Δὲν ἔχεις τίποτα... ἕνα ἐξωτερικὸ κρυματάκι... ἀλλὰ εἶσαι ἀδύνατος... πρέπει νὰ κάμῃς τοῦτο κι' ἐκεῖνο, πρέ-πει νὰ διακόψῃς λίγο τὴν ἐργασία σου, νὰ ξεκουραστῇς...» Ἐγώ, ἐννοεῖται, ἡσυχάζω καὶ δὲν κάνω τίποτα. Κι' ὁ καλὸς μου γιατρός θυμῶνεται: «Ἄν σὲ ξανακοιτάξω ἄλλη φορὰ, νὰ τὸ γρά-ψῃς!» Κι' ὅμως μὲ ξανακοιτάζει. Μὲ τὴν ἴδια προθυμίαν πάντα, μὲ τὴν ἴδια εὐγένειαν, μὲ τὴν ἴδια ἀφιλοκέρδεια...

Ὁ κ. Καρόκης κι' ὁ κ. Φιλαρετό-πουλος εἶναι μόνο ἀγαπητοὶ μου φίλοι· ὁ κ. Χαραμῆς εἶναι καὶ μακρινός μου συγγενής· μὰ ὁ κ. Μ. Παπαδόπουλος, ὁ λαρυγγολόγος, εἶναι συγγενὴς στενός, εἶναι ὁ «θεῖος». Κι' αὐτὸν φυσικὰ σταυ-ρόνω· συγγρότερα καὶ μὲ περισσότερο θάρρος. Γενικὸς ἀρχίατρος. Ὅ,τι καὶ νὰ καὶ πονόμαζο, στὸ θεῖο θὰ πρωτοπάω. Κι' αὐτὸς ἢ θὰ μὲ κρατή-σῃ... ὅπ' εὐθύνη του, ἢ θὰ μὲ στελῇ σὲ ἄλλον. Πότε στὸ Χαραμῆ, πότε στὸ Φιλαρετόπουλο, πότε στὸν Κιρόνη καὶ πότε... στὸ διάβολο. Γιατὶ συχνὰ δὲν ἔχω τίποτα κι' ἀδικοὶ τὸν ἀναστα-τώνω. Καὶ καυγάδες;... μὴν τὰ ρω-τᾶτε! Γιατὶ κι' ὅταν δὲν ἔχω, κι' ὅταν ἔχω ἀκόμα κάτι τί, δὲν κάνω, δὲν θέλω, δὲν ἀκούω τίποτα. «Ἄ, ἔτσι; φωνάζει συχνὰ κι' ὁ Παπαδόπουλος. Ξαναφώναξέ με καὶ θὰ ἴδῃς!» Ἀλλὰ τὸν ξαναφώναζω, καὶ ξανάρχεται, καὶ ξαναπάω, κι' ἔχουμε πάλι τὰ ἴδια.

Αὐτοὶ εἶναι, παιδιὰ μου, οἱ γιατροὶ μου οἱ ταχτικοί. Οἱ καλοὶ κι' εὐγενεῖς ἀνθρώποι ποὺ τοὺς σταυρώνω, τοὺς εὐ-γνωμονῶ, τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς θαυ-μάζω, πρὸ πάντων γιὰ τὴν ὑπομονή τους καὶ τὴν καλοσύνη. Εἶναι γιατροὶ ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ὁ γιατρός. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἰστε καὶ σεῖς, ὅσοι θὰ γί-νετε μιὰ μέρα γιατροί. Ἡ φιλοδοξία σας ἂς μὴν εἶναι τόσο νὰ ποῦν: «εἶναι ὁ πρῶτος γιατρός τὴν Ἑλλάδα»· ἀλλὰ «εἶναι ἡ εὐγενέστερη ψυχὴ»...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισαν μὲ τὸ σιδη-ρόδρομο· μὰ τὸ ταξίδι δὲν διασκέδαζε πιά τὴν Ἀνθούλα. Ἀκατάπαυστα ἔδλε-πε μπροστὰ τῆς τὸ πρόσωπο τοῦ ἄν-θρώπου ἐκεῖνου νὰ φοβερίζῃ τὸ Γιάννη.

Πρὶν μποῦν στὸ τραῖνο, ὁ φίλος τῆς, μονάχος, εἶχε πᾶει κάπου χωρὶς νὰ πῇ ποῦ. Ἡ Ἀνθούλα τὸν ρώτησε, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ... Στὸ βαγόνι, ὁ Φραντῆς εἶχε ἀποκοι-μηθῇ. Ἄλλοι ἐπιβάτες δὲν ἦταν. Καὶ τότε ὁ Γιάννης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ κουτί, τῶς τῆς Ἀν-θούλας καὶ τῆς εἶπε:

—Μὲ ρώτησες ποῦ πῆγα. Νά, πῆγα καὶ ἀγόρασα αὐτό. Πές μου, ἀρέσει; Ἡ Ἀνθούλα ἀνοῖξε τὸ κουτάκι κι' εἶδε μέσα ἕν' ἀσημένιο στολίδι, ποὺ τὸ πρῶτ', καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χρυ-σοχοεῖο, εἶχε πῆ πῶς τῆς ἀρέσει.

—ὦ, Γιάννη! δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τέτοιο στολίδι! (τὰ μάτια τῆς ὅμως ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστηση.) Ὅ, εἶναι πολὺ ἀκριβὸ βέβαια... κι' ἐγὼ

δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω κάτι ὅμοιο!... —Δὲν πειράζει, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Ἐμένα μοῦ φθάνει ποὺ θὰ μὲ συλλογιέσαι ὅταν θὰ τὸ φορῇς.

Ἡ Ἀνθούλα εὐχαρίστησε τὸ φίλο τῆς καὶ φύλαξε τὸ πολυτιμὸ δῶρο του στὸν κόρφο τῆς. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τάρνηθῇ· ἦταν μεγάλος πιά ὁ Γιάννης καὶ ἡ Ἀνθούλα δὲν εἶχε μαζὶ τοῦ τὸ θάρρος τὸ παλιό.

Ἐνα μῆνα μιλοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι τους, γιὰ τὴ δίκη καὶ γιὰ τὴν παρά-στασις ποὺ εἶχαν ἴδῃ στὸ θέατρο.

Ἐπειτα ἐπαψαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα στοὺς ἄλλους. Τῆς ἀναμνήσεις καὶ τῆς ἐντυπώσεως τοὺς τῆς φύ-λαξαν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τους· καὶ μόνο ὅταν ἦταν οἱ δύο τους, ἔλεγαν ἀτέλειωτα γιὰ τὸ «Λι-ποτάχτη»...

Μὲ τὴν ἀνοιξή ξανάρχισαν οἱ βιαστικὲς ἐργασίες καὶ κά-ποτε ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ τὸ βράδυ στοῦ Φραντῆ, γιατί ἐργαζόταν ὡς τὴ νύχτα. Ἡ Ἀνθούλα ὅμως πῆγαινε κάθε Κυριακὴ στὴ βίλλα.

Μιὰ ἀπ' τῆς Κυριακῆς ἐκεῖ-νες ἔγειναν οἱ ἀρραβῶνες τῆς Βασιλικῆς, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γιάννη, ποὺ ἦταν τώρα ὡς εἴ-κοσι χρονῶν κοπέλλα, μ' ἕνα γεωργὸ ἀπ' τὰ περίχωρα, καλὸ νέο κι' ἀρκετὰ πλούσιος.

Σὲ λίγο ἔγειναν κι' οἱ γά-μοι. Ἡ Ἀνθούλα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ προθυμία βοήθησε τὴν κυρὰ-Δεμάρινα νὰ κάμῃ τὰ διάφορα φαγιά γιὰ τὸ ἐπί-σημο τραπέζι. Ὁ Φραντῆς, κατὰ παραγγελία τῆς κυρίας Λάντη, ἐπρόσφερε ἀφθονο κυ-νήγι· κι' ὁ γέρο-Ἀλάρτης ἔφερε ὠραιότατα ψάρια ποὺ τὰ εἶχε ψαρέψει ὁ ἴδιος στὸ ποτάμι.

Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὴν αὐλὴ καὶ στολίστηκε μὲ κλα-διά καὶ μὲ λουλουδία. Ἐως πενήντα πρόσωπα κάθησαν ὀλόγυρα στὸ γαμπρὸ καὶ στὴ νύφη. Μὰ τί ὁμορφὴ ποὺ ἦταν ἡ Ἀνθούλα μὲ τὴ γαλάζια τῆς φορε-σιά! Ὁ Ἀλάρτης, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἴδῃ ἕνα χρόνον, δὲν ἔπαυε νὰ τῆς λέῃ:

—Μὰ σὺ εἶσαι ἢ πὺς ὁμορφὴ ἀπ' βλες, μικρούλα μου! Ἐννοια σου καὶ γλήγορα θάρθῃ καὶ σένα ἢ σειρὰ σου νὰ πανδρευτῇς...

Ἐπειτα, γιὰ νὰ γελάσουν, ἐπρό-σθεσε:

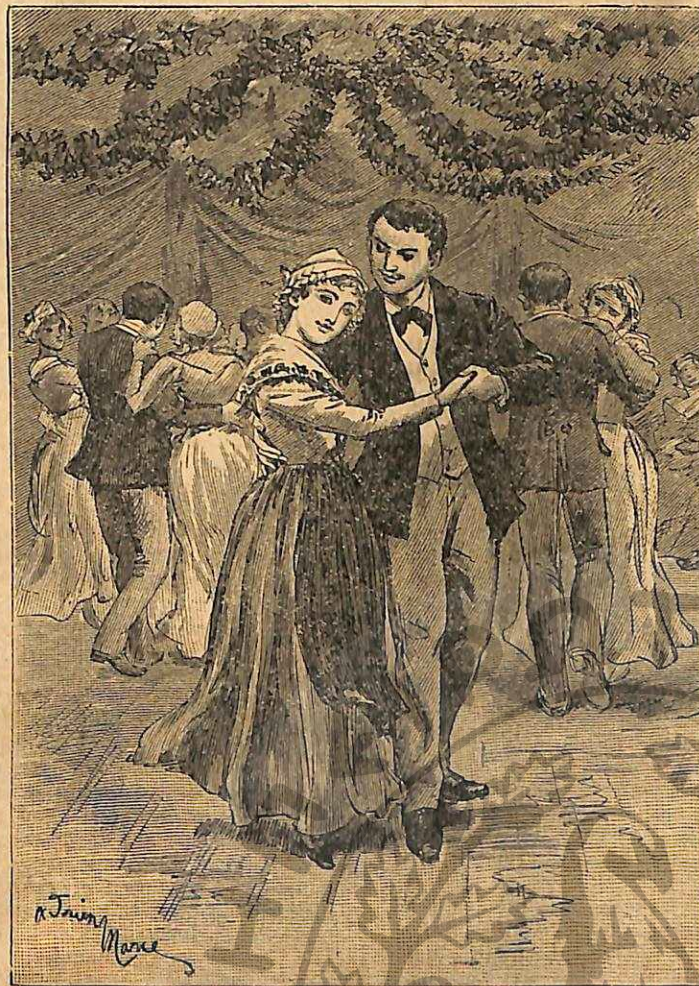
—Θὰ πάω νὰ σὲ γυρέψω ἀπ' τὸν κύρ-Φραντῆ. Θὰ εὐχαριστήθῃ νὰ κάμῃ γαμπρὸ ἕνα νέο σὰν καὶ μένα.

Κι' ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Γιατὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶναι χαρούμενοι, ἀρκεῖ ἕν' ἀστεῖο ὁποιοδήποτε γιὰ νὰ κάμουν τόσα γέλια, ὅσα δὲν θάκαναν, σ' ἄλλη περίστασις, μὲ τὸ νοστιμότερο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Παντοῦ ὑπάρχει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό.

Μετὰ τὸ τραπέζι, ἔστησαν χορὸ. Εἶχαν φωνάξῃ τοὺς καλύτερους βιολι-τζίδες τοῦ χωριοῦ κι' ἀφοῦ χόρεψαν διάφορους συρτούς, ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς πόλλας. Ὅλοι οἱ νέοι τότε ἤθελαν νὰ χορέψουν μὲ τὴν Ἀνθούλα. Ὁ Γιάν-

«Ὁ Γιάννης πῆρε τὴν Ἀνθούλα καὶ χόρεψαν μαζί...»
(Σελ. 333, στ. γ')

νης ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε. Ἡ φίλη του ἤθελε νὰ χορεύῃ μόνο μ' αὐτόν.

—Κοίτα καὶ ἀξίωση ποὺ σοῦ τὴν ἔχει! Φιθύριζαν μεταξὺ τοῖς οἱ νέοι.

—Μὰ ἐγὼ αὐτὰ δὲν τὰκούω! εἶπε τότε ἕνας ψηλὸς κι' ὁμορφος νέος ποὺ τὸν εἶχε φέρι ὁ Ἀλάρτης.

Καὶ πλησίασε τὴν Ἀνθούλα καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ κάμουν «ἕνα γυράκι». Αὐτὴ ντράπηκε νὰρνηθῇ. Κι' ὁ νέος ἄρχισε νὰ χορεύῃ μαζί τῆς.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη μιὰ μεγάλη μελαγχολία ἔπιασε τὸ Γιάννη. Πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς χορευτὲς καί,

χωρὶς σχεδὸν νὰ ξέρῃ τὴν αἰτία, δά-κρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια του, ποὺ τὰ σκούπιζε γρήγορα-γρήγορα μὲ τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὴν τὰ ἴδουν...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἀνθούλα εὐχαριστή-θηκε πολὺ. Τὰ βιολιά ἐπαίζαν ἕνα γλυκύτατο βάσι κι' ὁ καθαλιέρος τῆς τῇ στριφογύριζε σὰν ἀνέμη... Ἀλλ' ἀφοῦ τελείωσε τὸ «γυράκι», αἰστάν-θηκε πῶς κάτι τῆς ἔλειπε... Ἀλή-θεια, τί ἔγεινε ὁ Γιάννης; Κοίταξε παντοῦ καὶ τέλος τὸν βοήθησε σ' ἐκεῖνη τῇ γωνιά σὰν κακιωμένο ἢ τιμωρη-μένο. Ἐτρεξε κοντὰ του κι' εἶδε τὰ μά-τια του δακρυσμένα, γιατί ὁ Γιάννης, νομίζοντας πῶς δὲν τὸν βλέπει κανεὶς, δὲν τὰ σκούπιζε πιά.

—Τί ἔχεις, Γιάννη μου; τὸν ρώτησε φοβισμένη. Γιατὶ κλαῖς;

Ὁ Γιάννης δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ ἢ καλύτερα, πῶς νὰ τῆς τὸ πῇ...

—Μὰ πές μου, Γιάννη! τὸν ξαναρώτησε· γιατί κάθε-σαι δῶ μονάχος καὶ κλαῖς; Σὲ πείραξε κανένας;

Ἐπιτέλους δρῆκε τὸν ἑρόπο καὶ τὸ θάρρος:

—Ἐνόμιζα πῶς μονάχα μὲ μένα θὰ χόρευες...

Ἡ Ἀνθούλα τότε τοῦπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι καὶ λιγάκι τοῦ τῶσφιξε.

—Μὴν κλαῖς, Γιάννη, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση ποὺ προ-σπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Δὲν θὰ χορέψω πιά παρὰ μὲ σένα μόνο. Κι' ἂν εἶσαι κουρασμέ-νος ἐσύ, θὰ λέω πῶς κουρά-στηκα κι' ἐγώ. Ἐλα!

Ὁ Γιάννης παρηγορήθηκε ἀμέσως. Πῆρε τὴν Ἀνθούλα καὶ χόρεψε μαζί τῆς. Τὸ ἴδιο δάσαι ἐπαίζαν τὰ βιολιά· κι' ὁ Γιάννης τὸ ἴδιο τῇ στριφο-γύριζε σὰν ἀνέμη...

Τί εὐτυχισμένοι ποὺ ἦταν! Χόρεψαν ἔτσι ὡς τὸ πρῶτ', ἡμερῶθηκαν χορεύοντας. Καὶ μόνο σὰ δῆκῃ ὁ ἥλιος κι' ἐφώτισε τὴν πράσινη ἔκτασι τῶν ἄγρων, ἔφυγαν οἱ προσκαλεσμένοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τὰ ἔφα δείχνουν εἰλικρινῶς δι' ἡ μόνη τους καρὰ εἶναι τὸ φαί: Ὁ ἄνθρωπος, σὰν ἄνωτερος, τὸ κάνει μὲ περιφρόνησις: — «Πε-ράσαμε μιὰ ὥρα ἡμέρα... Τί θάλασσα, τί ρεματιά, τί πλατάνια, τί ἀηδονία!... Κι' ὅστερα σοῦ πατήσαμε ἕνα φοί!»

Ἀδικεῖ ἡ Φύσις τὸν εὐεπνοῦ ποὺ εἶναι συνήθως ἀσχημὸς, ἴσως γιὰ νὰποζημιωθῇ ἀπὸ τὸν κουτό, ποὺ εἶναι συνήθως ὁμορφος.
Α. Γ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΤΣΤΙΧΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΡΕΕΣ...

Αριθ. Έγκρ. 50.

Καθώς ο γήλιος τώρα γέρνει πρὸς
[τὴ δύση
φωτίζοντας με χρώμα κόκκινο τὴ
[φύση,
σὰς βλέπω, ὑπαρξες φωτὸς δυστυ-
[χισμένες,
ὅς' ἀπ' τ' ἀνήλια σίτια σασυλλο-
[γισμένες.

Ξ
ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αριθ. Έγκρ. 47.

Κι' ὅταν κάθε βουή και θόρυβος
[θα σβύσει
καὶ τὸ μυχρὸ τῆς λάμπας Φῶς
[θᾶχει φωτίζει,
θ' ἀναθυμώσαστε τίς μέρες τίς
[εὐτυχισμένες
στὰ μέρη σας, πού μακριά των
[ἀποδιωγμένες

Βρισκόσαστε. Καὶ τὰ καλὰ παιδιά
[Σας
πού στήριγμά σας θάταν στὰ γε-
[ρατειά Σας
καὶ πού σᾶγνωρες χῶρες ἔχουν
[ἀπομεινέ.

—Ο, τι βουλή Θεοῦ ὀρίζει, ἀς
[γίνη! —
τὰ σίτια Σας, τὰ χρόνια τὰ εὐτυ-
[χισμένα
πού διάβηκαν καὶ δὲν ξαναγυρ-
[νοῦν—ὀμίνα! —
(Σουννέτα) Παν. Χειμαρυνώτης

«ΓΙΑΤΙ ΓΟ ΠΟΝΟ»

Αριθ. Έγκρ. 46

Καὶ τὸ μικρὸ του κεφαλάκι, με
τις ξανθὲς πλεξίδες, πού ὁ ἥλιος
χρῶσνε με περισσὸ χρυσάφι,
ἔγειρε τᾶρροστο παιδάκι πάνω
στὸ χέρι τῆς μαμμᾶς του, πού με
στοργῇ, με λαχάρτα τὸ ἐφιγγε
στην ἀγκαλιά της.

Τάπονά του ὠραία ματάκια σ' ἔνα
χλωμὸ ἀπ' τὸν πόνο προσοπάκι,
σὺν οὐβυσσὶνὰ πλανιόντουσαν ἀρη-
ρημένα δῶ καὶ κεῖ, ἐνθ' ὅτ' ὠρό-
λευκά του χεῖλάκια —πέταλα ῥό-
δου ποῦσβουσε— κινιόντουσαν πό-
τε-πότε σπαρμωδικὰ γιὰ νὰ βγά-
λουν ἕνα θρηνητικὸ Ἀχ! πούκα-
νε τὴ δύστυχη μητέρα νὰ τρέμει,
νὰ τ' ἀγκαλιάξῃ πὺ πολλὸ σὲ γιὰ
νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν. Μαχαιριὰ
δύνανε στήν ἀμοιρημητέρα αὐτὰ
τάγαπητὰ χεῖλάκια βγαίνοντας
αὐτὸ τὸ σκληρὸ Ἀχ. Μαχαιριὰ
δύνανε σ' αὐτὴ τὰ γλῦκὰ αὐτὰ
ματάκια, πού παρακαλεστικὰ τὴν
κοίταζαν.

Παρέκει, ξενόιαστα τὰ γειτο-
νόπουλα με τὴν ἀξενόιασά πού ἡ
ἡλικία τους χάριζε. Χαρούμενα
τρέχανε με τὴ χαρὰ πού ἡ εὐτυ-
χία δίνει. Παίζανε καὶ τὰ κού-
σταλλένια, γέλια τους, ἡ γλυκειὰ
τους φωνούλα ἔφτανε στὸ δύστυ-
χὸ παιδί, σὺν ἑνὰς γλυκῆς ἀνι-
λάδος ἀφθαστῆς εὐτυχίας...

Σὲ μὴ σιγμῇ σήκωσε λιγάνι
τὸ κεφαλάκι τᾶμορο παιδί καὶ
με πιρὸ καράπονο στὰ χεῖλη του
γραμμμένο:

—Μαμάκα μου, γιατί γώ πονῶ;
Γιατί αὐτὰ εἶν' ἔτσι χαρούμενα;
Δὲν πονοῦνε αὐτὰ;
Ἡ μαμά του δὲν μίλησε. Τὰ
χεῖλη της μόνο κινήθηκαν σὺν
ἀπὸ ταραχὴ καὶ στὸ μάτι της
γυάλισε ἕνα κρυφὸ δάκρυ, ἐνθ'
ἐφιγγε με λαχάρτα πὺ πολλὸ τὸ
μικρὸ αὐτὸ δυστυχισμένο πλάσμα.
Αἰάμας

Ξ
ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αριθ. Έγκρ. 47.

Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότε χρό-
νια κι' ἀκόμα τὴ θυμάμαι. Εἶχε
δύο μάτια ἥρεμα, μιὰ μύτη φου-
σκωμένη κι' ἕνα χιλιοκομμένο
στόμα μέσα σ' ἕνα ἀργυρὸ πλά-
σιο ἀπὸ λίγα μετέξινα μαλλιά. Μὰ
ἦταν καλὴ, μὲς ἀγαποῦσε. Τ' ἀπο-
μεσήμερο, μὲς ἐφεύγαμε ἀπ' τὸ
σχολεῖο, ἐτρέχαμε ὁλοῖσινα στὸ
φτωχικὸ της, γιὰ νὰ μᾶς πει τὴν
τακτική της ἱστορία. Θυμάμαι,
ποτέ δὲν μᾶς ἔφερνε ἀντίρρηση.
Ἐγυρίζε τίς σελίδες τοῦ βιβλίου
τῆς ζωῆς της κι' ἐδιάβαζε με τὰ
μάτια τῆς θυμωσῆς της τὰ περα-
σμένα καὶ τ' ἀγύριστα. Κι' ἡ φω-
νὴ της, ἡ συβιλικὴ φωνὴ της κυ-
λοῖσε ἀργά, σὲ μυστικὴ μελωδία.

Μᾶς μιλοῦσε γιὰ χίλια δυὸ καλὰ
πράγματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θυ-
μάμαι καλά, πού εἶναι γραμμένο
γερά στὴ τρύμησά μου, εἶναι ἡ
θλιβερὴ ἱστορία τοῦ μοναχικοῦ
παιδιοῦ της.

Ἐ, δὲν θὰ τὴ ξεχάσω ποτέ μου.
Στὸ πρόσωπό της, ὅταν τὴν ἔλεγε,
ζωγραφίζονταν ἕνας πόνος, μιὰ ἀγ-
νία καὶ τὰ μάτια της ἐτρέχαν,
βρῦσες ἀστείρευτες. Δὲν ἐβόσταζε
ὅμως τὸ μεγάλο καὶμό της κι' ἕνα
δειλινὸ, τὴν ὥρα πού ἡ μέρα ἔσβυ-
νε σιγὰ σιγὰ γωνιὲς τῆς κάμαράς
της, ἔσβυσε ἡ στερεὴ πνοὴ της.
Ἀπὸ τότε, τὰ λουλούδια τοῦ κήπου
της μυρώνουν τὴν ψυχὴ της, κι' οἱ
πρωῖνὸι φάλλες ἀνιστοροῦν τὴν
καλοσύνη της.

Αστέρι τῆς Φυλῆς

Ξ
ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αριθ. Έγκρ. 49

Ἡ Χαρίλαος γυρίζει ἀπὸ τὸ
σχολεῖο. Ἐκεῖ στήν ἀκρὴ τοῦ δρο-
μοῦ, παρατηρεῖ κάτι πὺ γυαλί-
ζει. Πλησιάζει, καὶ τί βλέπει;
Ἐνα ρολογάκι τοῦ χειροῦ! Σκύ-
βει, τὸ παίρνει καὶ ἐξεκοιλοῦθεῖ τὸ
δρόμο του τρεχάντος. Τὶ καλὰ πού
δὲν τὸ βρῆκε κανένας ἄλλος! Θὰ
εἶχε κι' αὐτὸς τώρα ρολόι, καὶ
δὲν θὰ περιέμενε νὰ μεγαλώσῃ
οὔτε λιγάνι ὅπως τοῦ ἔλεγε ὁ
μαμμάς του. Γιατί τ' ὄνειρό του
ἦταν νὰ ἀποκτήσῃ ρολόι, καὶ τὸ
εἶπε πολλὰς φορὲς τοῦ μαμμά του
νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα. Τώρα ὅμως
δὲν θὰ ζήλευε τοὺς ἄλλους γιατί
θὰ ἔλεγε με περηφάνια: «Ἐχω
κι' ἐγὼ ρολόι!» Ὅπου κι' ὅποτε
ἤθελε, θὰ ἔβλεπε τὴν ὥρα, χωρὶς
νὰ κάμῃ λάθος, γιατί τὸ ρολόι
του ἦταν με ἀριθμοὺς κι' ὅχι με
κείνες τίς μπερδεμένες γραμμές.

Ἐφθασε σίτι του καὶ διηγῇ-
θηκε στὴ μαμά του πὺς τὸ βρῆ-
κε. Διαρκῶς τὸ ἔβλεπε, τὸ ἐξέτα-
ζε, καὶ τὸ ἔβαζε στὸ αὐτὸ του
νάκουσθ' ὅτ' ἔλαβε τὸν τικ-τάκ του. Ἡ
μαμά του τὸν συμβούλευε νὰ τὸ
προσέχῃ καὶ νὰ μὴ τὸ κουρδίζῃ
συχνά. Κ' ἔσκυψε νὰ τὸν φιλήσῃ.
Μὰ ἄξαφνα... χιάνθηκε κι' αὐτὸς κι' ἡ
μαμά του καὶ τὸ ρολόι του καὶ
βρέθηκε μόνος στὸ... κρεβάτι
του!

Εἶχε ξημερώσει.

Τὶ κρίμα! Ἦταν ὄνειρο! Τὶ
ἀπογοήτευση! Τουρξόταν νὰ κλά-
ψῃ! Σηκώθηκε νὰ ντυθῇ. Ἀξαφ-
να τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω
σ' ἕνα κουτί, στὸ τραπέζι. Κο-
ντά του ἕνα χαρτί. Τὸ πῆρε
καὶ διάβασε: «Ὁ Μπαμπᾶς σου
σοὺ κάνει δῶρο γιὰ τὰ γενέ-
θλιά σου αὐτὸ τὸ ρολογάκι. Αὐτὰ
μόνον. Ἐφθασαν ὅμως γιὰ νὰ
καταπλήξουν τὸ Χαρίλαο. Καὶ γιὰ
νὰ βεβαιωθῇ πὺς δὲν ὄνειρεται,
ἀνοίξε τὸ κουτί. Ναί, πραγμα-
τικῶς, ἦταν ἐκεῖ ἕνα ρολογάκι
ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο σὺν καὶ κεί-
νο πού βρῆκε στὸν ὕπνο του καὶ
τὸ ἔχασε στὸ ξύπνο!

Ξάνθιππος

Ξ
ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΚΑΚΟΥ ΚΟΡΑΚΟΣ ΚΑΚΩΝ ΩΩΝ

Αριθ. Έγκρ. 41

Καθένας σας θάξῃ ἀκούσει αὐτὴ
τὴν παροιμία: ἔξερτε ὅμως καὶ ἀπὸ
τὴν προήλιθε; Ἀκούστε:

Στὰ παλιά χρόνια, ζοῦσε στὴ
Σικελία ὁ περιφροσ ῥητοριστῆς
(δικηγόρος) Κόραξ, πού εἶχε πολ-
λοὺς μαθητὲς. Μεταξὺ τῶν μυθη-
τῶν του ἦταν καὶ κάποιος Τισίας,
ποὺ ἐπειθὶ ἦταν πτωχὸς καὶ δὲν
εἶχε νὰ πληρώσῃ τὰ διδάκτρα,
συμφώνησε με τὸν Κόρακα ὅτι
ἐὰν τὸν ἐπλήρωνε ὅταν θὰ ἐκέρδιζε
τὴν πρώτη του δίκη.

Ὁ Τισίας λοιπὸν αὐτὸς, ἀφοῦ
τελείωσε τίς σπουδές, πού δὲν ἤθε-
λε νὰ πληρώσῃ στὸν Κόρακα τὰ
διδάκτρα κι' ὁ δάσκαλός του τὸν
ἐκάλεσε στὸ δικαστήριον.

Ὁ Τισίας παρουσιάσθηκε κι'
εἶπε: «Κύριε δικαστή, ἂν μὲν
κερδίωσιν τὸ δικαστήριον, πρέπει
νὰ μὴ τὸν πληρώσω ἂν δὲ τὴ
χάσω, σύμφωνα με τὴ συμφωνία
μας, —χάνοντας τὴν πρώτη δίκη,—
πάλι πρέπει νὰ μὴ τὸν πληρώσω.»

Ὁ Κόραξ ὅμως εἶπε: —«Ἐν
κερδίωσιν τὴ δίκη, σύμφωνα με τὴν
ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, πρέπει
νὰ μοῦ πληρώσῃ ὁ Τισίας τὰ δι-
δάκτρα» ἂν πάλι χάσω — ὁπότε
δὲν κα κερδίωσιν ὁ Τισίας — κατὰ τὴν
συμφωνία μας πάλι πρέπει νὰ με
πληρώσῃ.»

Τότε ὁ δικαστὴς βρέθηκε σὲ
μεγάλῃ ἀμηχανία καὶ τοὺς ἐδιώξε
λέγοντας:

«Κακοὺ κόρακος κακὸν ὄν.»
Κι' ὁ λόγος ἔμεινε ὡς παροιμία.
Φασουλῆς

Ξ
ΞΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Δὲν μοῦ λές, Γεώργιο, πὺς
βρίσκουμε τὴν τετραγωνικὴ ρίζα;
—Ὅταν σκάφουμε μπρὸς σ'
ἕνα δέντρο, Φαλάκρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
«Αἰθῆνη, 38 Ἐνδοπίδου
τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1924

ΒΛΕΠΕΤΕ τί ὄμορφοι πού γί-
νονται οἱ «Βαπτιστικοὶ τοῦ Να-
πολέοντος» δὲς προχωροῦν; Ὅχι
πιά ἕνα στρατιωτικὸ μυθιστόρημα,
ἀλλὰ ἕνα ἀνθρώπινο, πὺς τέρπει
συγκινεῖ κι' ἐμπνέει τὰ εὐγενικώ-
τερα αἰσθήματα... Κι' ὅμως πέρ-
σῃ, ὅταν τὸ ἀνήγγειλα, μερικὸι
μοῦ εἶπαν: «Πάλι στρατιωτικὸ;
πόλεμο θέλεις νὰ μάθῃς τὰ παιδι-
ά; Δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας καὶ τῆς
ἐποχῆς. Ὁ κόσμος θέλει εἰρήνην,
ἀγάπην καὶ... ὑπολαστικισμό.»
ἴσως. Ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὰ τὰ μυθι-
στορήματα τοῦ Danrit δὲν τὰ
βάζω «γιὰ νὰ μάθω πόλεμο τὰ παι-
διά». Τὰ βάζω ὡς ἱστορικά, πὺς
τόσα διδάσκουν ὡς περιπετειώδη,
ὡς καλογραμμένα καὶ ὡς ἠθικά.
Τί, μόνο ὁ στρατιωτικὸς πρέπει νὰ
εἶναι γενναῖος, ἀλτρουιστῆς, τίμιος
καὶ νὰ κἀνῃ τὸ καθήκον του με
κάθε θυσία; Κάθε ἀνθρώπος νο-
μίζει. Γι' αὐτὸ τὰ στρατιωτικὰ
μυθιστορήματα εἶναι καὶ θὰ εἶναι
πάντα παιδαγωγικά. Καὶ γι' αὐτὸ
σκοπεῖν νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀρά-
αὐτῇ «ἱστορία μᾶς στρατιωτικῆς
οἰκογενείας», δημοσιεύοντας τοῦ
χρόνου καὶ τὸ τελευταῖο μυθιστό-
ρημα τῆς σειρᾶς, τὸ «Δελφινάκι».

Τί λέτε καὶ σεις, παιδιὰ μου; Δὲν
θὰ σὰς ἄρσες μιὰ συνέχεια τῶν
«Βαπτιστικῶν»;
Ἀνάρπαστος γίνεται ὁ «Καλὸς
Δρόμος». Καὶ τὸ περιεργὸ εἶναι
ποῦ δὲν τὸν παίρνουν μόνο μαθη-
ταί τῆς Β'. Δημοτικῆς, ἀλλὰ καὶ
μεγαλύτερα παιδιὰ πὺς θέλουν νὰ
διδάσκουν ἕνα ὥρατο παιδικὸ μυθι-
στορηματικὸ τοῦ ἀγαπητοῦ των
Ξενοπούλου. Ἀντίτυπα πωλοῦνται
καὶ στὸ Γραφεῖο μου πρὸς δρ. 6,
ἢ στέλλονται ταχυδρομικῶς ἀντὶ
δρ. 7,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ.
9,60 γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ. Ἐπίσης
ἐξεδόθη, στὴ Σειρὰ τῶν «Ἀπάντων»,
ἡ «Μαργαρίτα Στέφαν», ἕνα μυθι-
στόρημα πὺς δίδως, κι' ἡ «ἱστορία
μᾶς Χωρισμένης», ἕνα διήγημα
μόνο γιὰ μεγάλους. Στὸν κατὰ-
λογο θὰ ἴδῃτε τίς τιμές.

Φώτης Ε. Στρατ., ὥρατο τὸ
Κρητικὸ σου διήγημα κι' εὐχαριστῶ
ποῦ προτίμησες νὰ τὸ στείλῃς σέ
μένα. Δυστυχῶς εἶναι γραμμμένο
σὲ ἀκανόνιστη γλώσσα κι' ἐπειτα δὲν
δημοσιεύω ἱστορίες χαρτοπαϊκῶν
τὰ παιδιὰ. Ἐν ὑπάρχῃ τίποτα πὺς
παιδαγωγικὸ καὶ γραφῇ στὴ δημο-
τικῇ, πολλὸ εὐχαρίστης.

Νανότα, διαβίβας τὰ συγχα-
ρητήριά σου στὴν Τριανταφυλ-
λένια γιὰ τὴν «θαυμαστὰ ἰδέα»
τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς 27ης. Συμ-
φωνῶ με τὰλλα πὺς μοῦ γράφεις,
ἀπορῶ ὅμως πὺς, ἐνθ' ὅσο σοῦ
ἀρέσει τὸ πλάνο, βεβούσαι νὰ μελε-
τᾷς καὶ θέλῃς νὰ τὰφῃς. Ἀ, μὰ
ὅχι! θὰ δὲν τῆς τὸν αὐτὸ σου
καὶ θὰ μετανοήσῃς ὅταν θὰ εἶναι
ἀργά. Βάλε λίγη θέλησιν νὰ μὴ
βαριέσαι. Καὶ θὰ μάθῃς.

Καὶ νομίζεις πὺς ἔξω κι' ἐγὼ,
Ναπολέων, ποῖος εἶναι ὁ καλύτε-
ρός μας διηγηματογράφος; Ἐδῶ,
βλέπεις, εἶναι γούστα. Βεβαίως,
αὐτοὶ πὺς ἀκούουν νάναφέρουν, εἰ-
ναι ὅλοι ἀπ' τοὺς καλούς, τοὺς
δοκίμους. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἄλλος
γούσταρει περισσότερο τοῦτον κι'
ἄλλος ἐκεῖνον. Οἱ «Θρακικὰς Ἡθο-
γραφίαι» βρίσκονται σ' ὅλα ἐδῶ τὰ
βιβλιοπωλεῖα κι' ἔχουν 12. δραχ.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, δὲν πρέ-
πει ποτέ νὰ σημειώνεται ψευδώνυμο
ποῦ δὲν σὰς ἔχει ἀκόμη ἐγκριθῇ.
Καλότερα νάφινεται κενὸ καὶ νὰ
γράφῃς στὸ πλᾶ: «μετὸ ψευδῶ-
νυμο πὺς θὰ μοῦ ἐγκριθῇ». Ὅπως
ἀπὸ τὸ ἐγὼ θὰ τὸ σημειώσω στὰς
Ἀσκήσεις σου καὶ στὴ Συλλογὴ τῶν
Ἀσκήσεων σου, μολοντὶ σοῦ ἐξη-
μοσιεύῃ ἤδη μιὰ μετὸ ψευδώνυμο
Δαφνοστεφῆς Ἑλλάς. Ὅχι, τὴ
θεοθυνοσὴ τοῦ περιοδικοῦ πὺς μοῦ
ζητήσῃς, δὲν τὴν ἔξω.

Στίχος, γραμμὴ, ἀράδα, ὅλ' αὐτὰ
τὸ ἴδιο σημαίνουν, Πανταχὺ Πα-
ρών. Ἀλλὰ ἡ κυριολεξία, ὁ ἐπι-
στομονικὸς ὅρος νὰ ποῖμε, εἶναι
στίχος. Γιατί τὸ ἀράδα εἶναι τῆς
κοινῆς γλώσσας, τὸ δὲ γραμμὴ,
πολὺ γενικὸν, σημαίνει καὶ ἄλλα.
Στίχος λοιπὸν λέγεται καὶ ἀράδα
καὶ τοῦ ποιήματος καὶ τοῦ πεζοῦ.
Ἀννοεῖται δὲ ὅτι καὶ οἱ τίτλοι ἀπο-
τελοῦν στίχους, ὥστε κι' αὐτοὶ
πρέπει νὰ μετριοῦνται ὅταν ὑπάρ-
χουν σ' ἕνα κείμενον πὺς πρέπει νὰ
προσδιορίζουμε κάποια του ἀράδα
καὶ νὰ τὴν ποῖμε 3η, 10η, 20η
κτλ. Ἐπίσης ὡς μιὰ ἀράδα μετρι-
οῦνται κι' οἱ ἀστερίσκοι ἢ οἱ γραμ-
μίδες πὺς χωρίζουν κάποια τοῦ
κείμενου. Μόνο οἱ κενὰς ἀράδες δὲν
μετριοῦνται, τὰ διαστήματα δη-
λαδὴ πὺς ἀφίονται ἀποτέ μετὰ
τοῦ κειμένου, σὺν χωρίσματα κι'
αὐτὰ, χωρὶς ἀστερίσκους ἢ γραμ-
μίδες.

Ναί, Ἀγριοκατόικο, ἐδιδάσκα
τὸ γράμμα σου πρὸς τὸ Ἀστέρι
τῆς Φυλῆς κι' εὐχάρισα τὴν περι-
γραφή τοῦ ταξιδιοῦ σου. Ἀλλὰ καὶ
τὸ γράμμα σου σὲ μένα δὲν πᾶει
παρακάτω. Μοῦ ἔφερε ὁμοίᾳ ἀπ'
τὴν ῥομαντικὴν σου Τράπεζα, μο-
λὸντι μιλεῖ καὶ γιὰ θερμοκρασίας 38
βαθμῶν. Κι' ἐκεῖ λοιπὸν εἴχατε τόσο
ζεστός ἡμέρας; Ἀ, μὰ ἡ φετεινὴ
ζέστη ἦταν πρωτοφανής!

Αὐτὸ τὸ γράμμα σου, Νύμφη
τοῦ Ἑβρου, δυσκολεῖται πολὺ
νὰ τὸ διαβάσω. Σὲ παρακαλῶ, μὴ
μοῦ ξαναγράφῃς με τόσο ἀσπου-
δαιρὸν μελάνι!... Ὁ τόμος τοῦ
22 ἔχει τὸ «Παῖδι τῆς Μαύρης
Μασκάς».

Ἐλαβα, Κων. Ρουσιᾶ, κι' εὐ-
χαριστῶ. Σοῦ εὐχόμαι καλὴ πρόοδος
στὸ Παρίσι ὅπου θὰ πᾶς νὰ σπου-
δάσῃς μηχανικὸς καὶ νὰ τελειώ-
σῃς, ἐνθ' ἐκείνος εἶναι Φώτης
Σκοτάδης. Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ
ἄλλο. Ἐπειτα μοῦρε νὰ εἶναι καὶ
τὸ ἀληθινὸ τὸ ἐνομα, γιατί τέτοιο
ψευδώνυμο δὲν ἔχω ἐγκρίσει.

Ψυχὴ τῆς Δέσβου, θὰ εἶδες ὅτι
σοῦ τὸ ἐνέκριναν. Ναί, ἡ μαμά σου
ἐκάμε πολὺ καλὰ νὰ σὲ προτρέψῃ
νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς Διαγωνι-
σμούς, γιατί τώρα θὰ αἰσθάνεσαι
περισσότερο τὴ γλῶσσα μου. Γράφε
μου συχνά.

Ναί, Α. Παπαδημ., δὲν εἶσαι
καινοπορία γνωριμὰ, ἀλλὰ ἀνα-
νέωση παλίας καὶ πολὺ ἀγαπητῆς.
Γιατί ποτέ δὲν ἔχῃς τὸ Τριαντα-
φυλῆ.

1924

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

335

αὐτὴ τὴν «Πατρίδα» γιὰ νὰ γελά-
σουν τὰ παιδιὰ πὺς καὶ ἔξωρον;
Ἀ, ὅχι, δὲν τὸ κάνω. Ἀλλὰ περι-
μένω νὰ μεγαλώσῃς ἀκόμα, νὰ μά-
θῃς καὶ τότε... Πρέπει νάχεις καὶ
ὁ ὑπομονὴ ὅπως ἔχω κι' ἐγὼ.

Ἡγήσιππε, εὐχομαι στὸν καί-
μένο τὸ Γιαννάκη παρυστικά. Ναί,
τὰ ἔξω αὐτὰ τὰ παράξενα σχή-
ματα πὺς ζωγραφίζον οἱ γιατροὶ
γιὰ νὰ βλέπουν τὴν πρόοδον ἐνός πυ-
ρετοῦ. Μοιάζουν πολὺ με ὁρογρα-
φίαις, —ἐδῶ οἱ Ἀλπεῖς κι' ἐκεῖ τὰ
Ἱμαλάια, καθὼς λές καὶ σὺ. Φυ-
σικά, καὶ τὰ Σελῶνα σὰς προ-
σταίει τῶν Ἀθηνῶν εἰσαί.

Ὁ Κόντε Πίτουρας μοῦ γρά-
φει: «Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μακρή
γιὰ τὴν αὔξησιν τῶν τυπωτικῶν ἦταν
ὁλοσχεδῶν περιττὴ. Ἀρκούσε νὰ
μᾶς πῇς πὺς ἔπρεπε νὰ ἐξηθῇ ἡ
συνδρομὴ καὶ κανεῖς, σὲ βεβαίως, δὲν
θὰ ἔφερνε ἀντίρρηση». Τὶ εὐγενικά
λόγια! Εὐχομαι, καλὲ μου φίλε,
παρυστικά τῆς μαμμάς. Τὰ καλὸν
πάρῃς νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ διασκε-
δάξῃ, εἶναι τοῦ Ξενοπούλου.

Ὁ Μικρὸς Καλλιτέχνης, — τί
ἔρατο τὸ σημερινὸ τοῦ γράμμα-
τός σου εὐχρηστικὸς μου χαρὶς νὰ
τὸ πῇ στὸ σίτι. Κι' ἄμα ἔλαβε τὸ
πρῶτο φύλλο, τὸδεῖξέ τῆς μαμμάς
τοῦ πὺς ἀπόρρησε πολὺ. «Μπᾶ! τοῦ
εἶπε, ἀκόμα βγαίνει αὐτὴ ἡ Διάπλα-
σις; Εἶναι λοιπὸν ἀθάνατη; Πόσο
χαίρω πὺς τὴν ξαναδιδάσκω!... Πα-
λιά μου συνδρομητρία, βλέπεις, κι' ἡ
μαμά τοῦ Μικροῦ Καλλιτέχνη»
ὅπως δὲ τόσες ἄλλες σημερινῆς
μαμμάδες... καὶ γαγιαδάδες ἀκόμη!

Πολὺ μᾶρσε τὸ πρῶτο σου γράμ-
μα, Ἀσπερ Δωτέ, κι' ἄδικα ἐδί-
σταξες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ προέ-
βῃς αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησιν. Ἐπι-
ζω τὴν νῦν νὰ ἐξακολουθήσῃς. Σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ
τὴν ἐνέργειαν πὺς καταβάλλεις γιὰ
τὴν ἀγάπην σου. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπιέσαι
κι' ἀνὰπύχῃς ὡς τώρα, θὰ ἐπι-
τῇς ἀργότερα. Ἀμα ἐπιμένει κα-
νεῖς...

Πλὺν Χαμόγελο, εἰμ' εὐτυχῆς
ποῦ μαθαίνω, καὶ μάλιστα ἐγὼ
πρῶτον, ὅτι ὁ καλὸς σου κηδεμόνας
καὶ προστάτης θὰ σὲ υἱοθετήσῃ. Νὰ
λοιπὸν πὺς δὲν θάσαι πᾶ ὁρᾶνός!
Περὶ τὸ νὰ σοῦ πῶ τώρα πόσο
χρυσὸς νάγαπᾷς καὶ νὰ σέβῃς τὸ
θετὸ σου πατέρα. Συλλογίζου μόνο
πὺς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σ' ἐδιώκε
γιὰ νὰ σὲ κἀνῃ παιδί του, —πράγμα
ποῦ δὲν συμβαίνει βεβαίως με τοὺς
γονεῖς τοὺς φυσικοὺς.

Σὺ, Γ. Κ. εἶσαι Φώτης Σκοτει-
νιάς, ἐνθ' ἐκείνος εἶναι Φώτης
Σκοτάδης. Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ
ἄλλο. Ἐπειτα μοῦρε νὰ εἶναι καὶ
τὸ ἀληθινὸ τὸ ἐνομα, γιατί τέτοιο
ψευδώνυμο δὲν ἔχω ἐγκρίσει.

Ψυχὴ τῆς Δέσβου, θὰ εἶδες ὅτι
σοῦ τὸ ἐνέκριναν. Ναί, ἡ μαμά σου
ἐκάμε πολὺ καλὰ νὰ σὲ προτρέψῃ
νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς Διαγωνι-
σμούς, γιατί τώρα θὰ αἰσθάνεσαι
περισσότερο τὴ γλῶσσα μου. Γράφε
μου συχνά.

Ν

ἀνήκει·) 'Ελεύθερο Πουλί (φυσικά, θα μπορούσε να συνίξη ο στέλλων στην Συλλογή. τὰ Μ. Γράμματα — κι' ἐν γένει τὰ πολλὰ, — λογαριάζονται ὡς μία "Ἀσκησις" καὶ τὸ ψευδώνυμό σου... γιατί; δχι;) **Πελοπα** (τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω! σ'εὐχαριστῶ μόνο γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἀνάγκη) **Γιούλην** "Ἀν-Θην (τὸ ἔλαβα ἐγκαίρως ἀφοῦ δὲν συμπληρώθηκε ἀκόμα ὁ ἀριθμός· ἀλλὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα, γιὰ νὰ σοῦ πῶ) **Κομητὰ Φοίνικα** (τὸ ἔστειλα) **Ἀτρεϊχτο Εὐδωνάκι, Τάκη Χάνον, Κων. Ε. Γκαζήν, Κ. Ν. Βερνίκον, Πολύμ. Ὀδυσσεά, Χανουμάκι κτλ. κτλ.**
Βάγγε, Ἀσπρον Κόρακαν, Ἰνταρον, Φασκαμιάν, Ἀσπρον Δόντα, Ελ. Ν. Ρ. (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι 13 Νοεμβρίου.]

592. Δεξιόγραφος

Μιὰν Ἀγία τῆς Γραφῆς
Μ' ἕνα σύμφωνον ἐνώνω
Καὶ νησάκι παρευθύνω
Στὸ Αἰγαῖο φανερώων.

Πυροβολοῦνται

593. Στοιχειογράφοι

Στὰ χέρια, στὰ πόδια,
Ἐγὼ βγαίνω πρῶτος
Χωρὶς τὸ κεφάλι,
Παντοῦ χύνω σκότος.

Ἰώγος

594. Μεταγραμματισμοί:

Βγάζω Νί καὶ Χί τοῦ βαζῶ
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
Πῶς, στὸ στόμα γύρο-γύρο
Ποταμὸ τρανὸ θωρῶ!

Ἀλεξανδρινὸς Ἀστὴρ

595. Τονόγραφος

Κοινὴ λέξη τῆς κοινῆς,
Δὲν τὴν ἀγνοεῖ κανεὶς·
Ὅπως εἶναι ἀν τὴν ἑλπίς,
Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι σὲ κλαίει·
Μ' ἂν τὸν τόνο κατεβάσῃς,
«Εἶναι περικοι;» θά ἴενε.

Ἑλληνικὸ Χῶμα

596. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Οὐρανία Ι. Οἰονομάνη

597—601. Φωνηεντόγραφος

Μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων,
τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον
σωρὸν δύνανται νὰ μεταβληθῇ, νὰ
παρεντεθῇ ὡσαύτῃποτε φωνὰς ἐν
καὶ τὸ αὐτὸ φωνήεν, ὥστε νὰ σχη-
ματισθοῦν πεντε λέξεις:

ΕΡΧ-ΧΑ-ΡΙΡ-ΡΕΣ-ΧΣΡ

Ἰωάννα Γ. Νικηφορίδου

602. Μαχητὴ εἰκὼν ἀνευ εἰ- κότος.

— Τάκη, Τάκη! τί σοῦ εἶπα νὰ
κάνῃς;
— Τί, μαμμά; δὲ θυμοῦμαι.
— Μὰ στὸ ξανάπα!
Τί τοῦ εἶπε πῆ;
Ἑλπίς τῆς Ἀνατολῆς

603. Ποικίλη Συλλαβική 'Α- κροεπιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητου ἐνῶν λέξεων,
ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ καθε-
ξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν βασιλο-
πούλιν:

1, Ἀμαζών· 2, Ἐπίθετον ὀρί-
ζον μίαν κατηγορίαν ἀριθμῶν·
3, Βασιλεὺς τῆς Ρόδου· 4, Μούσα.

Γαλαζίας

604. Μικτὸν

νς-οα-κ-οι-κ

Ἐλευθ. Ν. Ρουσσοῦ

605. Γρίφος

ο
δ ἂν στὸ Κετὰν ο κιν ο
οσμ γ' ἂν ο ο ο

Διαγῆς Νοῦς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

606. Cricis

*
*
* R *

Ville de France et ville d'
Italie.

Ἡλιοτρόπιον

ΑΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 27

372. Κλεοπάτρα (κλαίω, Πά-
τρα.)—373. Σινδὼν-Σιδὼν.—374.
Τὸ ὄνομα.—375. Βουδιπέστη.
376. ΞΕΝΟΦΩΝ 377. ΔΑ-
Ε Ε Υ Ι ΜΙΑ (ΔΑ-
ΝΕΜΕΣΙΣ μα, Ἀμήν,
Ο Ε Η Υ Μιδας, ἰος,
Φ Υ Σ Η Τ Η Ρ Ἀξενος.)--
Ω Ι Η Ο 378—382.
Ν Ι Σ Υ Ρ Ο Σ Διὰ τοῦ Τ:

βάτος, κάτω, τυρός, τρέχω, ἀταξία.
—383. ΚΑΙΣΑΡ. (ἩραΚλῆς; Οὐ-
ρανία, Ἀντίβας, ἸοἈάκ, Λαέρ-
της.)—384. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ
φιλοσοφεῖν.—385. Καὶ παρὰ μὲν
χάρις ἐστὶ (κέπα, ραμ εἰς ι, χαρ,
εἰς ἐς τί.)—386. Butiner Tri-
bune.—387. Enigme, Epaupe,
Epoque, Evénue.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 20, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 21 διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸν καὶ δραχ. 25 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 60 καὶ ραμμένος
δρ. 65. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 12, —εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Περὰν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μερκαλὰ λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1206)

Μπεμπέτα, στὴ γιορτούλα σου προ-
σφερομε ἕνα μπουκετάκι ἐγκαρδιῶς
εὐχῆς. Βάνκος, Βεελζεβούλ

(ΚΔ'—1207)

Μπεμπέτα, ὅλος ὁ «ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΡΥΛΟΣ»
σοῦ προσφέρει τὶς πύλεις ἐγκαρδιῶς
εὐχῆς στὴ γιορτούλα σου.

(ΚΔ'—1208)

Μάγκα, Ἀλάνη, στέλλετε τὸ τετράδιό
σας στὸ Τραγοῦδι τῆς Ψυχῆς;

(ΚΔ'—1209)

Βασίλισσα σὲς Παπαρῶνες: Ἀψηλὴ,
ἀδύνατη, μακροπροσώπη, κι' ὅλο
γελᾷ μένει Προφυλαίων 1, καὶ λέγε-
ται... πῶστε μου, τὴν ξερετε; **Στεγνὴ Παρηγορία**

(ΚΔ'—1210)

Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια ἄνω τῶν
13 ἐτῶν γιὰ παρηγορία. Δοῖς: Νι-
κόλασον Βαμβανᾶν, (οἶα Δ. Κ.) Λαυρία.
ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

(ΚΔ'—1211)

«Μαθητὴ Ἐγώ», Πατρὸν Διὰβο-
λάκι, Ἀπολλώνιου Κόρπα, λάβαμε
μέρος στοὺς διαγωνισμοὺς σας.—**Ἰπ-
ποτὴ τῆς Οὐκίλης, μὴπως σὲ πείραξαν
οἱ ἑστέες; —Μιλικά, συνήλθες ἀπὸ τὸ
ρεζίλικο σου, ἢ εἶσαι ὑαλισμένη ἀκορὴ
"TITAN",**

(ΚΔ'—1212)

Νανά, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν
ἀλληλογραφίας, οὐδὲν ἀλληλο-
γραφῶ, μόνον ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κα.—**Ἀνθισμένη Πασχαλία, Δροσοσταλίδα,
δέχομαι!** ἔστωτε. **Τεμπέλα**

(ΚΔ'—1213)

Σὲ γνωρίζω, Πονηρὴ Μουσική! εἶσαι
ἢ Μ. Δ. Δέν εἶναι;; Μὴ θυμώσης!
Τεμπέλα

(ΚΔ'—1214)

Μελαγρὸ Σναλιωτάκι, περιμένω γράμ-
μα! Δοῖς: (ΚΔ'—714.)—**Ἰνδοῦρπιον,
Μπεμπέτα, ὡς ποτε θὰ περιμενω;
Ἀπογοὴ τοῦ Πύργου, ἀλληλογραφεύμε;
Περιμενω.** **ΛΙΤΣΑ**

(ΚΔ'—1215)

Γῶγο Ἀστὴρ, ἔλαβα! εὐχαριστῶ.—
Ἀνθισμένη Πασχαλία, Δροσοσταλίδα,
ἔλαβα! εὐχαριστῶ! ἔστωτε. **ΑΙΓΛΗ**

(ΚΔ'—1216)

Ἄλεια, Μελαγχρονὴ Μάγισσα, δεχθῆτε
ἕνα μπουκετό δολοφονικῆς εὐχῆς γιὰ
τὴ γι ορτούλα σας —ΑΙΓΛΗ, ΛΙΤΣΑ, ΤΡΑ-
ΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΤΟΤ ΠΟΝΟΥ.

(ΚΔ'—1217)

Κόμη Φοίνικα, αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι
μπορῶ νὰ σὲ δώσω προφορικῶς.
Σφύρα Ἀκμάγια, καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιον
λεω. «TITAN», Σὰς εὐχαριστοῦμε! εἰ-
μαστὲ πάντα φίλοι σας.

ΜΑΤΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—1218)

Μπεμπέτα, στὴ γιορτούλα σου τίς
πιο εὐχαιροῦνται εὐχῆς.—**Μαμωνᾶς**

(ΚΔ'—1219)

ΘΡΑΚΙΚΕ ΘΥΡΥΛΕ, βραβεῖον ἔλα-
βα! εὐχαριστῶ.—**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΣΑ**

(ΚΔ'—1220)

Διαγωνισμοὶ ΤΣΟΥΚΚΙΩΤΑΣ, (ΚΔ'—985)
παράτεσσονται 15 Ὀκτωβρίου. Βρα-
βεῖα ἀντὶ τριῶν ἑξῆ. Συμμετοχὴ ἰδίᾳ.
Στείλατε ὅλοι.

(ΚΔ'—1221)

ἈΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ, Ναι μικρὸ μόν,
ἀλλὰ ποὺς σὸς εἶπε τέτοιο πράγμα;
Ἐκτός ἐάν ὀνειρεύσαι καὶ ἑυχηνίσῃς...
ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΗΣ

(ΚΔ'—1222)

ἈΝΤΑΛΛΑΞΙΣ διάφορα ποιηματάκια μὲ
δύους κι' ὅλες. Εὐάγγελον Μπα-
σιάνον, γυμνασιόπαιδα, Θήβας.

(ΚΔ'—1223)

ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ διαγωνισμοῦ μου. Βρα-
βεύτηκαν. Πανταχοῦ Παρῶν, Πό-
νον Δακρυ. Περιμένω Δοῖς. Στείλαν-
τας εὐχαριστῶ. **ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ**

(ΚΔ'—1224)

Σ' ἀπρὸς, περιμένω γράμμα. **Νίν-Κάστ**

(ΚΔ'—1225)

Ξαναμπαίνοντας στὸ μυροβόλο σαλο-
νίκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ φι-
λικὰ τὰ Διαπλασόπουλα.—**ΒΙΟΛΕΤΤΑ**

(ΚΔ'—1226)

Ναυαγὲ τῆς Κυνθίας, σὲ ξέρω νὰ σ'
ἀποκαλύψω; Καίτη Βαού, ἄραγε
μὲ θυμάσαι; Ἡ Κατίνα Παπαρῶνον
μένει αὐτοῦ; **ΒΙΟΛΕΤΤΑ**

(ΚΔ'—1227)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ, στὸ λαμπρὸ σκοπὸ
Σας θὰ με βρῆτε θερμὴ ὑποστη-
ρητρία. Ἀλλὰ ποῖα θανάλαβη τὴν
αὐχτῆ γιὰ; **ΒΙΟΛΕΤΤΑ**

(ΚΔ'—1228)

ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Ἐβρα-
βεύτηκαν α') ΠΟΥΒΟ ΔΑΚΡΥ, β') ΝΕ-
ΚΡΟΛΟΥΤΑΙΟ, γ') ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ, δ')
ΜΑΡΑΜΙΑΙ. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Δοῖς τὴς
εὐχαριστῶ θερμὰ. **ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΪΔ**

(ΚΔ'—1229)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ. Μ. Προ-
θεσμία διμηνή, βραβεῖα ἐκλεκτά,
συμμετοχὴ ἐλευθέρα. Νόνταν Γιαννα-
κόν, Θήβας, Ἰδανισμέ, Κεραννέ, Τε-
τραπέρατες, Πλάτανε, Μαργαρίτε, Φοί-
βε, Μαντρόσκυλο, Μελοδωρατή, Ἀκα-
κία, Μικρούλα, Γοαχτίνια. Ἀτλαντίδα,
λαβατε μέρος, παρακαλῶ.

Πονεμένη Ψυχὴ

(ΚΔ'—1230)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, δολοφονία σὲ ψηφίω
(Σύστασ. Ζα-Πα). **ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ**

(ΚΔ'—1231)

Ξαναμπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμον
στελνῶ σ' ὅλους τοὺς πρὶ φίλους
μου χαιρετισμούς.

ΣΙΛΦΙΣ

(ΚΔ'—1232)

Πανταχοῦ Παρῶν, πόσο μ' εὐχαρίστη-
σαν τὰ Μ. Μ. Σας. Τὰ δικά μου
Σὰς ἄρεσαν; Θέλετε νὰ γνωρισθῶμε
εὐρύτερα; Στὸ διαγωνισμό τοῦ «Περι-
δρομου» ἀπαντῶ.

Πουλί τῆς Καταγίδος, τὰ Μ. Μ. Σας
ἔλαβα. Ποσο μάρεσαν! Ποσο θάθελα
νὰ ἀλληλογραφεύσομε... Νὰ περιμένω
ἄραγε σὲν (ΚΔ'—1033);

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

(ΚΔ'—1233)

ΠΡΟΣΕΧΩ Η' ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,
ΠΡΩΤΥΒΟΥΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ

(ΚΔ'—1234)

Νίκο Μπασάκο, τί κάνεις; Γιατί δὲ
γράφεις; Ἡ ἀντιπροσωπεία;

Ἡλίας

(ΚΔ'—1235)

Σὰς χαιρετοῦμεν ὅλους καὶ ἰδιαιτέρως
τον Ἀεΐδα. — Ἀγρὴ καὶ Ἀλυσὸν

(ΚΔ'—1236)

Ἀεΐδα, ὅλα τάχεις σωστά, μόνον ἡ
ἀντιπροσωπεία σου λείπει. — Ἀγρὴ

(ΚΔ'—1237)

Διαβάστε ὅλοι τὴν (ΚΔ'—1020) ἀγγε-
λίαν. «TITAN», ἐπίσης.
Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΔ'—1238)

ΞΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΜΟΝΟΙΑ».

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤ-ΠΟ-
ΣΤΑΛ. Συμμετοχὴ δωρεάν. Προ-
θεσμία διμηνή. Βραβεῖα 6 ἐκλεκτά: 1)
Πολεμικὰ φύλλα, 2) Φύλλον, 3) Μπε-
νιό, 4) Ναις, 5) Ἐνα Ρομάντζο. Σὺλ-
λογοι: «TITAN», «ΣΥΝΑΕΛΟΦΟΝ», «ΑΙΤΡΑ-
ΠΗ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ», «ΣΥΜΦΩΝΙΑ»,
«ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗ» κτλ. ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΙ ΛΑ-
βετε μέρος ὅλοι.

(ΚΔ'—1239)

ΞΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΜΟΝΟΙΑ»,
ἔλα! Ἡμέρα, εὐχῆς γιὰ τὴν ἀποκαλύψῃ
στοιχίσμα 50 δρ. Δὲν εἶσαι ὁ Ζα...ης.
—Μαθητὴ Ἐγώ, Καίτη, Καίτη, δ-
στεῖλατε. Ἐγώ, γὰρ Κων...ας, δὲν δε-
χόμεθα φυλάκην, ψευτάκο.
Βραβεῖα ἐστάλησαν. **ΜΕ ΑΓΑΠΗ**
ΞΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΜΟΝΟΙΑ»

(ΚΔ'—1240)

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀναγνώσις
τῆς συνδρομῆς του.